

ראש השנה - האזינו

לקבל קבלה ליום הדין הקדוש

והבחור, שלא לדבר כלל בשעת התפילה. לא רק זאת, אלא שרי יחיאל אמר שהבחור אכן אינו מדבר כלל בשעת כל התפילות, אולם הרב ענה לו, כי יש עניין שיקבל על עצמו קבלה, ואמר: "אחרי שדנתי בעניין זה עם מורי וחמי הגר"ח קנייבסקי שליט"א, הוברר שמוטב שתהיה זו קבלה לשנה שלמה, שיעבור את כל מעגל השנה, בכל המצבים, זוך שמירה על העניין שיקבל על עצמו. כבר כמה שנים שאני נוסע לשם מדי כמה שבועות", הוסיף הרב, "ומקבל על עצמי ועל שולחיי קבלות טובות ורואה ישועות גדולות. הנני מיוצאי ליטא מדורי דורות ולא גדלתי כלל אצל החסידים, ובכל זאת אני פוקד את הציון של הרבי מלעלוב ויתר מהחסידים". הרב הוסיף את ברכתו להצלחה גדולה ולישועה, ורי יחיאל הבין כי פגישה זאת נזדמנה לו מן השמים. ברצונו העז לסייע לידדו, הוא החליט לצאת למסע אל הר הזיתים. לא היתה לו בעיה להשיג רכב, כי הרב יוסף דסקל, ראש המכון, התנדב להיות הנהג. הצטרף אליהם גם ר' יצחק דוד, שביקש לפעול ישועה עבור חבר בן שלושים ושתיים שעדיין לא מצא את זיווגו, ואל חסידיו וויזניץ אלו התלווה הר"ח ר' יוסף גולדברג, חסיד לעלוב, ששימש להם כמורה דרך אל מקום הציון. הבחור יוסף עצמו לא יכול להגיע מפני שלא חש בטוב, אולם זה לא הפריע לו לקבל על עצמו לשתוק מראש התפילה ועד סופה. ויהי בחצי הלילה, ערב שבת קודש פרשת משפטים לסדר "ושמעתה כי חנון אני". בהר הזיתים מתפללים כל בני החבורה, ושופכים שיח, מקבלים על עצמם שתיקה יפה בשעת כל התפילות, ומצפים לישועת ה'. בימים שלאחר מכן סיפר יוסף: "אני חייב לומר לך שצדקת, כבר שנים שאני נהר מלדבר בעת התפילה, אך מעולם לא היה לי ניסיון של ממש לשוחח. והנה היום, זמן קצר לאחר שדברנו על הקבלה, אירע לי ניסיון ערום לדבר. באמצע תפילת שחרית ניגש אליי מישהו בשאלה דחופה וניסה בכוח ובעקשנות לחלץ מפי תשובה, והיה לי ניסיון גדול לנצור את פי בכוח. ראה מה כוחה של קבלה, עד כמה היצר לא יכול לסבול שיהודי מקבל על עצמו דבר בקבלה. אני כבר מבין איזה כוח עצום יש כאן".

בשבעה שלאחר מכן, ביום השישי בהיות הבוקר והיה קולות וברקים. ר' יחיאל מתקשר לר' יצחק דוד לבשר לו את הבשורה המרגשת, שיוסף יובל בן רחל מצא את זיווגו והוא התארס בשעה טובה ובמזל טוב עם בחורה בת שלושים וארבע מרעננה. עוד הוא מדבר ור' יצחק דוד נכנס לתוך דבריו ב'מזל טובי משלו: אתמול התארס הבחור בן השלושים ושתיים, שעליו התפללו בשבעה שעבר! ר' יחיאל, נרגש כולו, התקשר לרב קולדצקי לבשר את הבשורה הטובה. הרב איחל 'מזל טובי' ושמח מאוד, אך לא השתומם על הדבר, כי אכן זה ידוע שבקבלה טובה, ובפרט כשמקבלים שלא לדבר בשעת התפילה, רואים ישועות גדולות. וסיפור זה מצטרף אצלו לעשרות סיפורים וישועות גדולות בשנים האחרונות. שהר כל חייו לחם הרבי מלעלוב בעוז ובתעצמות, שלא ידברו בעת התפילה. הרב קולדצקי אף נתן אישור לפרסם את המעשה כדי לזכות את ישראל, שיהיה הדבר לתועלת לכל המצפים לישועה, ולהודיע כוחה של שתיקה בעת התפילה. (המחבר)

וכן מסופר על אשה שבהא לרב העיר נתיבות הר"ח הרב פינחס כהן שליט"א ואמרה לו שהיא רוצה קבלה בזמן שהיא בחו"ל אמר לה הרב פינחס תקפידו על נטילת ידיים תמיד. יום אחד היא טיילה בהודו יחד עם בן זוגה ליד צמחיה עבותה ושניהם נגעו בצמחיה שהיתה שם. הם התיישבו לאכול בן זוגה אכל ללא נטילת ידיים ואילו היא קמה לטויל ידיים. לאחר זמן מה בן זוגה אבד את הכרה. היא מיהרה להזמין אמבולנס ולקחת אותו לבית חולים. לאחר טיפול בבית החולים הבריא הבחור. כשחקרו מה קרה לו, התברר שהיה בקרבנתם פטריה רעילה והם נגעו בה בידיים וכשאכלו מגע היד באוכל העביר את הפטריה הרעילה לאוכל. לכן איבד את ההכרה ואילו היא שהקפידה לטויל ידיים הסירה את שיירי הפטריה הרעילה מידיה וכך ניצלה בזכות הקבלה לטויל ידיים. בן זוגה אמר לה: "בזכותך גם אני ניצלתי כיון שאם לא היית נוטלת ידיים הפטריה היתה מרעילה גם אותך ושנינו היינו בלי הכרה, כיצד היית מזעיקה עזרה? בזכות נטילת ידיים לא נפגעת והצלת אותי" לבסוף פגישה חזרו בתשובה והקימו בית של תורה והבעל הפך להיות אברך. הכל בזכות קבלה קטנה.

כל קבלה היא טובה אבל ראוי בעיקר לקבל קבלה לאיש בלימוד תורה לקבל על עצמו לכל החיים כתב הבעל שם טוב זלה"ה וז"ל: [ואתחנן אות יח.]. "זהויר מאוד ללמוד ארבעה שולחן ערוך בלי שום פירוש, וללמוד עם הקטנים, וכל שכן הגדולים, כי מחמת מניעות לימוד זה התורה משתכחת מישראל, כי אם כשרוצה לפסוק דין אזי יעניין היטב במפרשים" לכן יקבל על עצמו ללמוד כל יום אפילו שני סעיפים אבל באופן קבוע ולכל החיים ולאשה זה להתחזק בצניעות.

אנו נכנסים ליום הדין ולעשרת ימי תשובה שהם הימים הקובעים לכל השנה ובשעת הנעילה נחתמים סופית לטובה ולברכה [בהושענא רבא נמסרים הפתקים ועדיין אפשר לבטל] הגמרא בראש השנה דף טז: 'כל שנה שרשה בתחילתה מעשרת בסופה ופירש רש"י ד"ה "שרשה בתחלתה." - שישאל עושין עצמן רשין בראש השנה לדבר תחנונים ותפלה כעניין שנאמר "ותחנונים ידבר רש" (משלי יח): סופה מעשרת. בעשרה ימים אלו זה הזמן לבקש כיון שזה הזמן שהקב"ה קרוב אלינו כמו שכתוב: "דרשו ה' בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב". אומרת הגמרא ראש השנה דף יח': מתי ה' יתברך מצוי וקרוב אלינו ושומע גם לתפילת יחיד? אלו עשרה ימים מראש השנה ועד כיפור. לכן אנו בעשרת ימי תשובה אומרים בתפילה 'המלך הקדוש' במקום 'אל-ה הקדוש', 'המלך המשפט' במקום 'מלך...צדקה ומשפט' כיון שאז הקב"ה קרוב אלינו יותר ונראת יותר מלכותו עלינו.

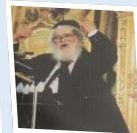
לגבי ציבור, אומרת הגמרא: [שם] נאמר הפסוק: "מי כה' א- לוקינו בכל קוראנו אליו" - בכל זמן נענה לתפילתינו. ואילו יחיד הוא כדלעיל בעשרת ימי תשובה. לכן נפסק בשולחן ערוך שבימים אלו יש להחמיר יותר מהרגיל, גם מי שמקל לאכול לחם שנאפה במאפייה של גויים במקום שנהגו להקל כותב השו"ע בעשרת ימי תשובה שצריך להחמיר ולהימנע מלאוכל. וטעם הדבר כפי שמגיע לנו אורח חשוב אנו מסדרים ומייפים את הבית יותר מהרגיל ומכניסים מאכלים מיוחדים, כן נמשל כיון שהקב"ה יותר קרוב אלינו אנו צריכים להראות את עצמנו יותר נקיים ברוחניות שלנו.

ארובות השמים נפתחים הרש"ש הקדוש תיקן סידור תפילה עם כוונות מיוחדות על פי הקבלה, לעשרת ימי תשובה תיקן הרש"ש כוונות מיוחדות, שונות לגמרי מן הכוונות הרגילות של כל ימות השנה. זאת מכיון שבימים אלו יש אתנו הנהגה אחרת לגמרי: כל יום ויום השפע הירוד עלינו, כלשוננו, הוא "כמים הנובעים טיפין טיפין", אך באותם ימים נפתחים "ארובות השמים" - שפע אין קץ!

ולכן כדאי לנצל ימים אלו להרבות בתפילה ולהשתדל לקום לסליחות יום יום [סה"כ ששה ימים בעש"ת] ולפחות בעשרה ימים אלו להתחזק יותר מהרגיל כדי שזוכה לשנה טובה ולהקים שכניתה בעפרא.

כתוב פלא יופץ [ערך ראש השנה] "ולכן עת לחננה ושעת רצון [בראש השנה] להתחרט חרטה גמורה על כל אשר נואלתי ואשר חטאנו בכלל ובפרט, ולקבל כל אחד ממנו לשוב מאיזה עון שבידו, ואל יפחת כל אחד ממנו מלשוב מאיזה חטא קל או חמור, כי בזה זוכה להיות צדיק בעל תשובה, ומכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות". לכן צריך כל אדם מישראל לקרוא יום הדין הקדוש לקבל על עצמו קבלה בכל מה שיכול להתחזק.

סיפור על קבלה לא לדבר בבית הכנסת הר"ח ר' יחיאל הלוי סג"ל משמש כבר עשר שנים בעבודת הקודש כמגיה בילשכת הלכה למעשה. לפני שמונה שנים הגיע לשם יהודי מרעננה, בעל תשובה טרי בשם יוסף, שביקש לרכוש לו תפילין ומזוזות. הוא התעניין ושאל, והגיע פעם אחר פעם כדי לשאוב כוח ועידוד בדרכו החדשה. לפני כשלוש שנים התחזק הקשר בינו לבין ר' יחיאל. הם התיידדו מאוד. ר' יחיאל חיזקו ועודדו וכינה אותו בחיבה "יוסף הצדיק". יוסף מצדו התקדם ונתעלה באופן נפלא. הוא נכנס לכולל אברכים ברעננה ועשה שם חיל עד שהפך לאחד ממצויני הלומדים. בחודש טבת תשפ"ב הוא חגג לעצמו את יום הולדתו ושפך את לבו לפני ר' יחיאל, כי הנה הגיע כבר ליום ארבעים לבינה" ועדיין לא מצא את זיווגו. כאבו של ידידו נגע מאוד ללבו של ר' יחיאל, וביום שישי ערב שבת שירה, הוא הלך לבית העלמין, וכחמיד וויזניץ פנה להזכירו לטובה באוהל של אדמו"רי בית וויזניץ. לאחר שאמר שם כמה פרקי תהלים, החליט לגשת לציונם של מרן החזון איש וגיסו הסטייפלער, זכר צדיקים וקדושים לברכה. גשם ירד, בית העלמין היה ריק, והנה הוא רואה יהודי מבוגר עומד ומתפלל ברגש רב, ומסיים את ספר התהלים. הוא לא פגש אותו קודם לכן, אבל זיהה אותו מהתמונות המתפרסמות. זה היה הגה"צ רבי יצחק קולדצקי שליט"א. מכיוון שכך, ניגש אליו ר' יחיאל וביקש שהרב יתפלל גם הוא על הבחור יוסף יובל בן רחל, הזקוק לזיווג הגון. אמר לו הרב: "איעצך עצה טובה. תעלה לחר הזיתים, לציונו של הרבי מלעלוב, הר"ח רבי שמעון בידרמן ז"לע מבני ברק, שעלה למרום ביום הכיפורים ושם תיושעו. תקבלו על עצמכם, אתה

סיפורים מחזקים - כוחם של קבלות בתורה ובמצוות

להלן סיפורים על קבלות במשך השנה שהביאו ישועות גדולות כל שכן בראש השנה שהוא עת רצון ושערי שמים פתוחים כמו שכתבו בגמרא "דרשו ה' בהמצאו" אלו ימים שבין ראש השנה ליום כיפור ובפרט בראש השנה עצמו.

קיבל קבלה ללמוד דף ליום וכך ניצל מהדוח של השוטרים

סיפר הגה"פ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: בעיר בית שמש דר אברך המתעסק לפנסיונות בהשקעות. אברך זה היה בחברות מתמיד ותלמיד חכם, אך לאחר נישואיו, אף שנשאר ירא שמים ומקפיד על קלה כבחמורה, עזב את הלימוד, עד שהגיע למצב נורא שלא היה פותח גמרא או כל ספר קודש אחר מראשית השנה ועד אחריתה ועד בכלל. פעם אחת הסיע ברכבו כמה נוסעים מחוץ לעיר, ולפניהם נסע-עמד איזה רכב שנוסיעתו הייתה במהירות של הולכי רגל... קצרה רוחו של הנהג והחליט לעקוף בדרכו את היזחול' הלו, ונעשה לו במקום האסור על פי כללי הנסיעה. באותו רגע נפצו מתוך היזחול' זה כמה שוטרם, החלו לגעור בו על מעשיו וגילו לו כי קנס גדול מוטל עליו כעונש על עבירה זאת, ובפרט לאחר שמצאו לתלות בו 'קופה של שרצים' - שדיבר בפלאפון ונטל עמו תינוק שלא ישב במושב המיוחד לתינוקות. מלבד הקנס הכבד, אמרו לו כי הם עומדים לאסור עליו להנהיג את הרכב למשך שנה תמימה - והרי בו תלויה פרנסתו ופרנסתו אנשי ביתו... הנוסעים שהכיר היטב את הנהג משנות בחורות, פנה אליו ואמר לו: קבל על עצמך ללמוד מהיום והלאה דף גמרא בכל יום ויום ותראה פלאות. אך הנהג טען לעומתו שאי אפשר לו לעסוק בתורה, אך לזאת נאות - לומר בכל יום 'תהילים המחולק' ותו לא. בינתיים המשיכו השוטרם במלאכתם... כראות הנהג כי כלתה אריו הרעה, והבין שכעת יאבד את מקור פרנסתו למשך שנה תמימה, בלי תכלית ונעה ואמר: מקבל אני על עצמי ללמוד בכל יום דף גמרא. והוא יצא יצוא הדברים מפיו, ומיד נקראו השוטרם בדחיפות להציל איזה יהודי, והניחוהו לנפשו, באמרם לו: בבית המשפט נמשיך... וכבר עברו כמה ימים וחדשים, אין קול ואין עונה, והנהג ניצל לגמרי בזכות קבלתו בעסק התורה. וכבר מפורשים הדברים במשנה: כל המקבל על עצמו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דף ארץ. בקבלת עול תורה יוסר עול אחר באר הפרשה)

הרב רוזנבלום קיבל קבלה קטנה הצילה חיים סיפור

הרב רוזנבלום מספר על מקרה מופלא שהתרחש בעקבות שיעור שנתן על חשיבותן של מצוות קטנות. בשיעור ההוא, הוא דיבר על הגמרא במסכת יומא, שאומרת כי "מים אחרונים חובה", והדגיש את חשיבות נטילת הידיים לפני התפילה. שבע לאחר השיעור, ניגש אליו יהודי מביתו וסיפר לו סיפור מדהים: "הרב, שמו האישי, נסעתי עם משפחתי לטיול בבל אביב, לפארק הירקון. באותו ראש השנה, שנת תשפ"ב, קיבלתי על עצמי קבלה קטנה - ליטול ידיים לפני כל תפילה. זו קבלה פשוטה, שלא עולה כסף, אבל חשובה." הוא המשיך: "כשהגיעה שעת מנחה, הייתי בשפך הירקון. היו שם מניינים רבים, כחול אשר על שפת הים, אבל לא היו מים זמינים לנטילת ידיים. לא היו ברזים או ממטרות בסביבה." האישי, נחוש לקיים את קבלתו, החליט לרדת אל הירקון עצמו. "לקחתי כוס חד פעמית", סיפר, "והשבתני לעצמי שאפילו אם המים דלוחים, הם עדיין מים." כשהתכוף לשאוב מים מהנהר, קרה דבר בלתי צפוי. "פתאום ראיתי יד צפה במים", אמר בקול רועד. "בהתחלה חשבתי שזו בובה, אבל אחרי כמה שניות ראיתי ראש." בלי לחשוב פעמיים, האישי קפץ למים. "שכחתי מנטילת הידיים", הוא אמר, "ונכנסתי עם כל הגוף." הוא תפס את היד ומשך החוצה לידה קטנה שכמעט טבעה. "הילדה כבר שתתה מים מהירקון", הוא המשיך. "נתתי לה לחיצות על הבטן, והיא הקיאה את כל המים. אני איש הצלה, וידעתי שהמצב היה קריטי - המים הגיעו כבר לגורונה." האישי נשא את הילדה לחוף, המשיך בפעולות החייאה, והצליח להחזיר אותה להכרה. "במרחק של כקילומטר", הוא סיפר, "שמעתי את אמה של הילדה צועקת וקוראת בשמה, מחפשת אותה בייאוש." הוא סיים את סיפורו באימרת: "הרב, עוד עשר שניות והילדה הייתה נסחפת לים. לא היה נשאר זכר. זה היה יכול להיות עוד מקרה טרגי בחדשות." הרב רוזנבלום הסביר את המסר העמוק מהסיפור: "אם כתוב שמים אחרונים חובה משום סכנת נפשות, הקדוש ברוך הוא מראה לנו כאן איך באמת נטילת ידיים יכולה להציל חיים. מצווה גוררת מצווה - אתה הולך לעשות מצווה קטנה של נטילת ידיים, והקדוש ברוך הוא מזמן לך הזדמנות להציל נפש." הרב סיכם: "זה היסוד הגדול של הימים האלה, ימי אלול - כל מעשה קטן, כל מחשבה טובה, יכולים להוביל למשהו גדול ומשמעותי. עלינו לא לזלזל בשום מצווה, גם אם נראית קטנה בעינינו."

קבלה לכבוד ה' יכולה לשדך את כל מערכות הטבע

קיבלה קבלה בצניעות והבריאה ממחלחה: אני אישה צעירה, אמה לשני ילדים קטנים. לצערי במשך השנים האחרונות סבלתי מדלקות חריפות. נזקקתי לאנטיביוטיקה במינונים גבוהים - אך ללא הועיל. לא רק שהאנטיביוטיקה לא הועילה - סבלתי בגללה חולשה נוראית בכל הגוף, ועוד תופעות לוואי, לא עליכם. הרופאים הודיעו לי שאולי אזדקק חלילה לאנטיביוטיקה באופן כרוני, לכל החיים, כדי לנסות ולטפל בדלקות הקשות. חששתי מאוד. ידעתי מהו הנזק הנגרם מכך.. אחותי הציעה לי לקבל קבלה בצניעות היסטית מאוד, אך לבסוף קיבלתי על עצמי קבלה רצינית. והישועה לא איחרה לבוא - מספר ימים לאחר מכן נעלמה הדלקת הקשה ולא שבה!!! תודה רבה לאבא בשמיים שמשלם במזומין על כל קבלה טובה. [משכן שלה מסות

קיבל שלוש קבלות והתפלל והגידול נעלם באופן פלאי

"אליהו" אברך כולל ממוצע, אבא לילד שזה לא מכבר נולד, והוא שמח ומאושר בחלקו. יום אחד קרוב לסיום זמן החורף ככולל, כשניחוחות האביב כבר באויר, שב אליהו לביתו כשכולו מלא שמחה, ב"ה הספיק ללמוד ולשנן, כאב מוזר תקף אותו פתאום הרקע הרפואי שלו היה נקי וחלק, וע"כ לא התייחס לזה ברצינות גמורה. גם כדי לא להדאיג את אישתו, לא דיבר על הכאב המוזר שתקף אותו, וקווה שזה יחלוף מאליו. באמצע הלילה התעורר בפתאומיות בשאגה אדירה שהרעידה את קורות הבית, כאב נוראי פילח את גופו, השעה היתה שתיים בלילה, אשתו נבהלה מאד וביקשה להזמין מיד רופא, הוא סיפר לאשתו שכבר שבימים האחרונים חש במשך היום כאבים

בבטנו שהקרינו אל הגב, והוא אף פעם הוא לא סבל ממחלה מסויימת והרגיע את המצב לקח כדור חזק נגד כאבים, ואכן הכדור הכניע את הכאבים והוא נרדם עד הבוקר. עם סיום תפילת שחרית פנה אל רופא המשפחה וסיפר לו על הכאבים היומיים האחרונים, ועל הכאוב החד והנוראי שפילח את גופו באמצע הלילה. הרופא בדק אותו ביסודיות, וקבע שכלל הנהגה זו דלקת חריפה בכליות. הוא רשם לו לקחת כדורים של אנטיביוטיקה ובנוסף הפנה אותו למכון אולטרא סאונד שיבדקו את חומרת הדלקת. אליהו שב לביתו וסיפר לאשתו כל אשר אמר לו הרופא, הבדיקה במכון נקבעה לעוד עשרה ימים, ואליהו חשב לוותר על הבדיקה, מאחר והכאבים חלפו, ונראה שהכדורים עשו את פעולתם. אך אשתו הפצירה בו מאד ובערב פסח בבוקרו של יום בדיקת חמץ עבר אליהו את הבדיקה כפי בקשת הרופא. ליל הסדר עבר עליו אליהו יחד עם משפחתו המורחבת מתוך התרוממות הרוח, קראו את ההגדה, הקטינים שאלו את ארבעת הקושיות, סבא סיפר על יציאת מצרים, וכולם התענגו מהמאכלים שהסתא הכינה, כשכולם מחמיאים לה על כך, ובסיום שרו כולם בשמחה עצומה "אחד מי יודע". ביום ראשון של חול המועד בבוקר, רטט הפלאפון בכיסו של אליהו, הוא ענה לשיחה, מעבר לקו היתה המזכירה של רופא המשפחה, כשהיא מבקשת ממנו להגיע בדחיפות ע"מ לשמוע את תוצאות הבדיקה. עם חשש כבד עשה אליהו את דרכו אל המרפאה, הרופא שהיה תמיד חביב וחייכני, הביט עליו בחמלה, דבר שהגביר את המועקה שחש. הרופא ביקש ממנו להיכנס לחדרו של המומחה שיסביר לו במה מדובר. אליהו התיישב מולו, הוא הביט עליו במבט רציני ואמר "בחור צעיר, לא איש בשורות אנוכי, גילינו בבליה גידול בגודל קופסת גפרורים קרוב לחמישה ס"מ, ומה זה אומר? ניתוח, הקרנות, טיפולים, וחייבים להתחיל מיד כי כל יום שחולף מחמיר את המצב." אליהו חש שראשו מסתחרר עליו, כל עולמו חרב ברגע, הרופא ביקש ממנו לעכל את המצב ולשוב אליו מיד לאחר החג, כדי להתחיל בטיפולים. הוא קם ממקומו, נפרד מכולם, ופסע באיטיות לערב ביתו. בדרך ראה ילדים משחקים צוהלים

ושמחים, ולא הצליח להבין מדוע הם שמחים כל כך, הרי העולם נחרב... כך היתה הרגשתו. הוא נכנס לביתו, הסתגר בחדרו ולא רצה לצאת. אשתו ניסתה לעודד אותו, אך הוא לא שיתף פעולה, ישב בחדרו ביכה גורלו וריחם על אישתו שתצטרך להתמודד ולחיות בלי בעל. בנתיים נקבע לו תור לבדיקת סיטי, כדי לעמוד על חומרת הגידול בכליה, אשתו היתה אמורה להתלוות אליו, אך ברגע האחרון המנהלת שלה לא היתה יכולה לשחרר אותה. הבדיקה עצמה קשה ולא נעימה, וכשעלה אליהו על שולחן הטיפולים, זלזו עיניו דמעות. "רבש"ע!" קרא, "אפילו אישתו לא היתה מסוגלת לבוא עימי, יש לי רק אותך!". הוא קרא בלחש פרקי תהילים

שידע בעל פה כשהם נשטפים בדמעות חמות. בבוקר שלאחר מכן כשהלך לבית הכנסת לתפילת שחרית, הניח תפילין, והודה להקב"ה על כל פעולה ופעולה, כולל כל פעולה שירגשתי, כגון להרים ידיים, להביט בעיניים, לנשום באף... על כל היכולות הללו שניתנו לנו בחסדים וברחמים. נאמר לו שכעבור יומיים גיעו תוצאות הסיטי. חלפו יומיים, הגיע היום המיוחל. אליהו התפלל בנץ, שב לאחר מכן לביתו, וקרא את פסוקי התהילים ברגש ובאימה, שבע שעות רצופות! קרא את כל הספר, כשסיים היום את עיניו לשמים ואמר "רבש"ע, אני מבקש לעשות עמך עיסקה, ואני מבטיח לך שהאדם שאתה מכיר עד היום הוא לא האדם שתכיר מרגע זה, אני מקבל עלי שלוש קבלות!". "קבלה הראשונה, החל מהיום יהיו כל התפילות שחרית מנחה וערבית לך דרך ובלו זילוים. קבלה שנייה, את השעה הראשונה של הלימוד בכולל אלמד בתענית דיבור, ולא משנה איזה סיפור מעניין אשמע, לא אתערב ולא אצטרף לשיחה. קבלה שלישית, אכבד את אישתי יותר, ואקשיב למצוקותיה". וסיים: "רבש"ע אני מתחייב!". לאחר מכן נסע לבית החלים אסותא, נכנס לחדרו של הפרופסור שישב על כסאו והביט בתוצאות הסיטי, עוד פעם ועוד פעם, עיין מכל הכיוונים וכשסיים הביט באליהו ואמר לו "בחור צעיר, אין לך כלום!". אליהו היה המום לחלוטין, ושאל את הפרופסור "הלא נאמר לי שאני נושא בגופי גידול בגודל קופסת גפרורים!". הפרופ' הביט שוב והפסטר "הכל נקי, אין לך שום דבר, לך לחיים טובים ולשלום". אליהו פרץ בבכי, הוא מלמל "מזמור לתודה" וחש כמאושר שבאדם. עשה הסכם עם הרבש"ע וזה ריפא אותו מצרתו. אליהו יצר קשר עם אחד העסקנים הרפואיים שעזר לו, הוא שמח מאד לשמוע זאת אך ביקש לעבור בדיקת סיטי נוספת לוודא שאכן הכל תקין ונקי. הוא הופנה לאורולוג שעין בממצאים, ראה את הגידול בבירור וטען שאולי הבדיקה האחרונה נעשתה שלא כתיקנה, ולכן הוחלט על בדיקה נוספת. ניגש אליהו אל המזכירות שם נאמר לו שהתור הראשון הפנוי יהיה בעוד (!) חודשיים. הוא ניסה להסביר שאינו מסוגל לחכות כ"כ הרבה זמן, ובלבד נשא תפילה "רבש"ע

כבר הראית לי את האור, אנא מייך אל תיתן לי לחיות בחוסר וודאות... באותו רגע התקבלה במזכירות שיחת טלפון, במהלכה התבטל תור שהיה מיועד ל... עוד עשר דקות (!!!)... המזכירה נבהלה ולא האמינה "מעולם לא קרה לי דבר שכזה!". אליהו נכנס לבדיקה, ואז שמע את הטכנאי אומר "מאה, מאתיים, שלוש מאות..." דבר שהלחיץ אותו מעט, בתום הבדיקות שאל את הטכנאי לפרש המספרים ששמע, השיב לו, שלא רק מאה אחוז הנבדק היא אלא שלוש מאות אחוז אין לו כלום!. אליהו שב לאורולוג והוא שאל, האם כבר קבע תור לבדיקה? והוא השיב לו בחיוב, לא רק שקבע תור, אלא שאת תוצאות הבדיקה השניה הוא מחזיק בידו. האורולוג הביט בהם עמוקות, ולבסוף הביט אל אליהו ואמר לו "אינני אדם שומר תורה ומצוות, אבל יש בורא לעולם, אין דבר כזה במציאות! אתה נקי ומשורר!".

קבלה חשובה לחייך ולהאיר פנים לכל אדם ולשאול בשלום כל אדם ומשורר!!!

[יח] מן ראש השנה עד יום הכיפורים אומרים המלך הקדוש, ואם אמר האל הקדוש או שהוא מסופק חוזר לראש התפלה, ואם אמר האל הקדוש ותכף, נזכר וסיים המלך הקדוש וכך היתה אמירתו האל הקדוש המלך הקדוש יצא, ואם השליח ציבור טעה בחזרה גם כן חוזר לראש וחוזר ואומר קדושה[ה"ע] שליח ציבור שטעה ואמר האל הקדוש חוזר רק לתחילת ברכת אתה גדוש, וכן בברכה מעין שבע נמי דבין כן ואף על פי שיש חולקין בברכה מעין שבע לא אמרינן סב"ל נגד סברת רבינו האר"י ז"ל: [ה"ע טעה ולא אמר המלך המשפט חזרה:] ה"ע אם טעה וסיים הברכה אינו חוזר ואם לא סיים חוזר ומתקן טעותו]

[יט] בברכת השיבה אומר המלך המשפט, ואם טעה המלך אהב צדקה ומשפט כיון דזכר מלך אינו חוזר, ואף על גב דמרי"ן סבירא ליה חוזר קיימא לן סב"ל אפילו כנגד סברת מרי"ן ז"ל: [ה"ע טעה ולא אמר המלך המשפט חוזר אפילו הגיע לא-לוקי נצור ואם סיים תפילתו יחזור על התפילה ויתנה שאם אני חייב זה לחובה ואם לו התפילה תהה נדבה וראוי שגם האשכנזים יעשו כן]

[ך] אם סיים הברכה ולא אמר זכרנו ומי כמוך אינו חוזר, ואפילו אמר ברוך אתה ה' וזכר אינו רשאי לסיים למדני חוקיך כדי לומר זכרנו ומי כמוך, דזכרנו כיון שהיא בקשת רחמים אם לא אמרה במקומה יאמר אותה בשומע תפלה ובשבת ובראש השנה יאמר אותה קודם שיעקור רגליו, משאין כן מי כמוך אין לה תשלומין בשומע תפילה או לאחר אלוקי נצור דאינה בקשת רחמים, וכן באמירת וכתוב וכו' ובספר רכי"ו דאם שכח אינו חוזר, אך יאמר אותה קודם שיעקור רגליו דהם בקשת רחמים

[כא] במוסף של ראש השנה ובשבת שובה ויום הכיפורים יאמרו מי כמוך אב הרחמים, וכן הוא הדין במנחה של שבת שובה, וגם אם חלו ראש השנה ויום הכיפורים בשבת יאמר במנחה אב הרחמים, וכשאומר במוסף ראש השנה פסוק ה' צבאות יגן עליהם, יעשה תנועה של סוף פסוק כי זהו פסוק בזכרה וסיומו זה, אבל מה שכתוב אחרי זה ה' צבאות יגן עליכם וכו' זהו בקשה, וכשאומר ואתם הצדיקים וכו' כשיגיע לאות תי"ו של תכתבינו ידלג תיבת היום דאין להחזיק עצמו כצדיקים גמורים שנכתבים בראש השנה, ויזכר לומר תכתבינו ברחמיך לחיים טובים בשביל הר"ת שלא תהיה תלי"ט, וכן באות פ"ה יאמר היום תפקדונו ברחמיך לחיים טובים:

[כב] כשאומר זכרנו לחיים יכוין להמשיך חיים לנשמה, וכשאומר כתבינו בספר חיים יכוין להמשיך חיים לגוף, ויכוין ראש זכרנו ז' והסוף מ' מספר הוי"ה אה"י"ה שהם ח"ב, וכשאומר זכר יצירתי ברחמייה לחיים יכוין זה על הנשמות שזוכר אותם ורחמייה להחזירם לחיים בעולם הזה בסוד חזרתם בגלגול וזמה יתאמת אצלינו ענין תחית המתים, וכשאומר היום הרת עולם אם כבנים אם כעבדים כתב רבינו הרש"ש ז"ל כשאומר כן כל עצמותיו יאחזמו ועד לכו יפקוד הקב"ה אם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי, ולכן יאמרו זה במתן ושרון לב, ולכן המנהג שגם בחזרה אומרים זה בציבור בקול רם מלבד השליח ציבור:

[כג] בנוסח יח"ר של תהלים כתוב וזוכה ונחיה ע' שנה ואם בגבורות שמונים שנה ואין יאמר כן הזקן ששנו יותר משמונים ועוד אפי' שלא הגיע עדיין לשבעים למה ישראל דבר קצוב ושמא הקב"ה נתן לו חיים יותר על כן לא יאמר זה הנוסח, אלא יאמר כך וזוכה לחיים ארוכים טובים ומתוקנים ובנוסח זה ודאי יש סוד שבו מברכים כהן גדול במוצאי כפור בצאתו לשלום מן הקודש:

[כד] בעשרת ימי תשובה אין עושין הפסקה של תענית דאין נכון להתענות בלילה גם כן, מפני שבימים אלו עיקר התקון נעשה על ידי אכילה ושתייה, חזון עובדיה יום טוב ז'. מי שיש לו מיחוש באחד מאיבריו ביום טוב, מותר לטול גלוה או לשנות סמים מרים לרפואתו, אפילו ביום טוב ראשון. ומותר לאכול ולשתות ביום טוב לרפואה אוכלים ומשקים שאינם מאכל בריאים. אבל אין להתיר לעשות ביום טוב לצורך רפואה, מלאכה דאורייתא שלא הותרה לצורך אוכל נפשלו].

ח. מוקצה אסור ביום טוב אפילו מה שמותר בשבת, כגון קליפות (של פירות) שראויים למאכל בהמה ועוף, ועצמות הראויים לכלבים, שמותר לטלטלן בשבת, אף על פי כן אסור לטלטלן ביום טובלח. ולא יניחם בצלחת ריקה, שהוא כמבטל כלי מהיכנו, שאסור לטלטל הכלי עם הקליפות שבתוכו במשך כל היום. אלא יניח תחלה איזה פרי או פרוסת פת בתוך הצלחת, ואחר כך יתן לתוכה הקליפות או העצמותטלט. [אבל קליפות שאינם ראיות למאכל בהמה כגון קליפי אגוזים ושקדים גם בשבת אסורים בטלטולמ]. ומותר לטלטל אחר כך הכלי שבתוכו הפרי או הפרוסה עם הקליפות והעצמות כדי להשליכן לאשפה, מאחר שהכלי נעשה בסיס גם לדבר המותר. כדברי העומדים לסחורה כגון אצל סוחר סיטונאי שדרכו למכור ארזים שלמים או שקים שלמים המלאים פירות, ואין דרכו ליקח מהם דבר מועט לאכילה, נחשבים למוקצים, ואסור לקחת מהם ביום טוב, אף על פי שמותר לקחת מהם בשבת. אבל מותר לקחת פירות וביצים ושמן ויין מחנוני קמעונאים ביום טוב מבלי להזכיר סכום מקחמא. והטעם שהחמירו במוקצה ביום טוב יותר מבשבת, מפני שכבוד קדושת יום טוב קלה בעיני הבריות, ולכן עשו חז"ל סייג לדבר כדי שלא יבאו לזלזל בקדושת יום טובמב. ואם חל יום טוב בשבת, כיון שהוא חמור בעיני כל אדם מפני קדושת השבת המצורפת עמו, אין להחמיק במוקצה יותר משאר שבתות. ואף על פי שיש חולקים ואוסרים, נראה שהעיקר בזה כדברי המתירימבג. ומותר לטלטל מוקצה לצורך אוכל נפשמד. ולכן אם הונחו אבנים או ארנק של כסף על פירות מותר לטלטלם ולהוציאם כדי ליקח הפירות מתחתיהסמה. וכן מותר לגרוף גחלים ואפר מהתנור כדי לאפות בו, ואף על פי שהוא מכבה גם כן הגחלים, שכשם שמותר

להבעיר לצורך אוכל נפש כן מותר לכבות לצורך אוכל נפש, והרי זה דומה למניח בשר על גבי גחלים לצלותו ביום טוב שמותרמו. ואם אסור לבשל לצורך גוי ביום טוב, שנאמר אך אשר לאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה ללכס", לכס ולא לגויסדד. ואסור לבשל גם לצורך קראים ביום טובססה. וכן אסור לבשל לצורך ישראל שמחלל שבת בפרהסיאסו לפיכך אסור להזמינו ליום טוב, גזרה שמא יבשל בשבילו בקדרה בפני עצמה. ואם בא גוי או קראי או מחלל שבת בפרהסיא לבקור ביום טוב יש אומרים שמותר לעשות קפה הרבה בבת אחת, באופן שישתה עמו גם בעל הבית. והנכון להחמירסז. וכן אסור לבשל ביום טוב או להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, ואפילו לכרמלית, לצורך בהמה חיה ועוף, שנאמר הוא לבדו יעשה לכס, לכס ולא לבהמה וכלבים. שגם הוצאה מרשות לרשות מלאכה גמורה היא, ולא היתירה חכמים לצרכי בהמה, ורק טלטול מאכל בהמה שאינו אסור אלא מדברי סופרים, מותר ביו"ט לטרוח לתת לפניה מזונותיהסח.

מותר להכין השעון שבת ביום טוב שחל בשבת, ולכונו בשבת, שיכבה את החשמל בליל שבת בשעה מסויימת, היות ואין זה אלא גרמא בעלמאצו. אבל אסור לגרום כיבוי לנר-שעוה הדולק ביום טוב על ידי שיתן סביבו דבר המונע הדלקתו בענין שיכבה כשיגיע שם, או לחתוך קצת ממנו למטה. ורק אם עושה כן לפני שידליקנו מותרצז. ואסור להעמיד נר דולק במקום שמנשבת של רוח חם שיכבה, ואפילו אם בעת שמניחו אין הרוח נושבת, אלא לאחר זמן הנחתו, ויש מתירים בזה. והמיקל יש לו על מה לסמוך, ובתנאי שיוציאו בעת שאין אפילו רוח מצויחצח.

יט. אסור לכבות ביום טובצט. ואפילו מקצת כיבוי כגון להוריד ולהנמיך את הפתילה של מנורת נפט, או של מנורת הבישול אסורק. אבל מותר להנמיך את האש של הפרימוס על ידי פתיחת המלחצת לזמן קצר, בכדי שיתבשל יפה התבשיל שעליו, ושלא יקדיח בשבילו, וכן הוא הדין בכירים של גזקא. אבל לכבותם לגמרי לאחר שכילה לבשל עליהם אסור. ומכל מקום רשאי לכבותם על ידי גרמא, שימלא קומקום קטן של מים על כל גדותיו, ויניחחו על האש עד שירתח, ויגלוש המים על ידי רתיחתם וישכבו על האש ויכבהו. ואחר כך יוכל גם כן לסבב את הכפתור של הגז או את ברז הבטחון למנוע זרימת והתפשטות הגז

כב. אסור לחכם באור נר שעוה להדליקו בפמוט או במנורה, משום איסור "ממרח"קח. וצריך להשיגו על זה במיוחד בליל חג שבועות, שהרבה מדלת העם באים ללימוד שעורכים במקהלות בסדר "קריאי מועד", וחושבים לעשות מצוה בהדלקת נרות נשמה בבית הכנסת בעת הלימוד, וכששלים במירווח השעוה. וצריך להעיר תשומת לבם כי יצא שכרם בהפסדם שדבר זה אסור מן הדין, ולא יתנו את הנרות בפמוט או בשפופרת חלולה. ושפופרת או פמוט שנסתמו בשעוה ונקפאת שם, מותר לנקותה בסכין וכדומה ואין בזה משום תיקון כלי ביום טובקט.

ובעצם יום החג יש אוסרים להדליק נר נשמה ביום פקודת השנה או בתוך שנת הפטירה, הואיל ואין צורך להנאת אורו. (דשרגא בטוהירא מאי מהני?). ויש מתירים המותר ויש בו מצוה על כל פניםק. ונכון להדליק את הנר-נשמה ביום טוב ובתוך בית הכנסת, שלכל הדעות יש מצוה להרחיב בנרות בבית הכנסת שנאמר "באורים כבדו ה"י". ומותר להדליק נר ביום טוב כדי שיהיה מוכן להשתמש ממנו ביום טוב לבישול ולעישון סיגריה וכדומהקיא. לא. תנור חשמלי, אע"פ שאין להדליק אותו ביו"ט, משום איסור מוליד אש, מותר להפעילו ביום טוב על ידי שעון שבת שנעדר מערב יום טוב לשעה מסויימת, ולאפות או לבשל בו, ובסיום חצו השעון מכבהו. וכן מיקשר שרוצה להפעילו ביום טוב לרסק גזר או תפוחי אדמה על ידי שעון שבת שמוכן מערב יום טוב, אף על פי שמשמע קול, יש להתירקנו.

לגבי הפלטה אם רוצה להפעיל את הפלטה רק בשבת יכניס את השעון שבת לפני החג ואת התקע של הפלטה לתוך השקע של שעון השבת לפני החג. שכל יזוי השעון מכובים ולפני שבת יזוי את הזיזים בצורה שהפלטה תעבוד בשבת ויש לדאוג שהפלטה לא תעבוד מיד בזמן הזזת הזיזים אלא זמן מה אחרי כדי שהפעלה תהיה בגרמא ולא ישירות

ראשית השנה סיפור לקדושת ה"ראשית" - כמה שהראשית היא סגולתית, יש בה כוח הספעה להמשך. הראשית יש בה סגולה להביא, לא לפול בדרך, לא למעוד, לא לזנוח בדרך. הסיפור קשור למרן הגאון הרב יוסף כהנמן זצ"ל מייסדה של ישיבת פונובויז. וכן הסיפור:

"בערב ימי של הרב מפונבויז נכנס אליו ראש ישיבה צעיר וסיפר לו לרב כהנמן המכונה 'הרב מפונבויז' שזה לא מכבר הקים ישיבה והיא אינה מצליחה לעמוד על רגליה. הוא אומר, שהוא אינו מצליח להעמידה. בעיות קשות נערמות בדרכה ושוב הוא אינו רואה ברכה בעמלו". שאל הרב כהנמן שאלה: "מה עשית ביום הראשון לייסודה של הישיבה?" - מה עשית בהנחת אבן הפינה, ביסודה של הישיבה? השיב לו ראש הישיבה הצעיר: "חגגנו חגיגה גדולה - הזמנו אורחים רבים וערכנו סעודה גדולה עם דרשנים רבים" - בקיצור, עשינו מזה עסק גדול. אמר לו הרב כהנמן זצ"ל: "בוא אומר לך, ראש ישיבה צעיר, תלמיד חכם, מה אני עשיתי ביום בו החלו להקים את ישיבת פונובויז. ואז בתוך מהו סוד הצלחתה. ביום בו החלו הבולדוויזים ליישר את הקרקע על הגבעה שהיום היא נקראת גבעת פונובויז, הגבעה הצחיחה, הייתה שרוי בתענית. באותו יום שהתחלתי את יישור הקרקע ואת באת הבולדוויזים הייתי בצום ולקחתי מנין תלמידי חכמים לא שטח הבניה וישבנו, לא יודע על מה, אבל הביאו כסאות, ישבו ולמדנו גמרא, והתפללנו. קדשנו את הראשית, התחלנו בקדושה, יצקנו את קדושת הגמרא עם יישור הקרקע, עם הבטון והברזלים". אומר הרב מפונבויז: "כל ההתחלות צריך שיהיו טובות וקדושות". זהו סודה של ישיבת פונובויז. לא מתחילים בחגיגות, לא מתחילים בסעודות, לא מתחילים בפרחים, מתחילים בקדושה, מתחילים בטוב ואין טוב אלא תורה. בתענית, בתפילה ובצדקה ותורה מעל לכל. כל ההתחלות צריך שיהיו טובות. כך הוא הדבר בשנה אם תתפלל על השנה תצליח!!!

אמרי חז"ל וכתב רבינו מהר"ח זצ"ל בשם רבו האר"י ז"ל וזה לשונו: אמר לי מורי ז"ל כי "עיקר" השגת האדם אל רוח הקודש, תלויה ע"י כוונת האדם וזהירות בכל ברכת ההניין. לפי שעל דם מתבטל כוח אותם הקליפות הנאחזות במאכלים החומריים, ומתבדקים באדם האוכל אותם, ועל ידי הברכות שאומרים עליהם בכוונה הוא מסיר מהם הקליפות ההם, ומזכך החומר שלו ונעשה זך ומוכן לקבל הקודשה. והזהירני מאוד בזה. כתוב במדרש תהלים מזמור קב דבר אחר פנה אל תפלת הערער. אמר ר' יצחק כלפי הדורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן מורה צדק, ולא בית המקדש שיכפר עליהם אלא תפלה אחת נשתירה להן שהם מתפללן בראש השנה וביום הכפורים, אל תבזה אותה מהם, שנאמר (כי) ולא בזה את תפלתם.

